

Sy-li spēwał,
Pilnje dželał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosé ma;
Bóh pak swérny
Přez spař měrny
Čerstwosé da.

Njeh ty spēwaš,
Swérnje dželaš
Wšédne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpođń ty.

Z njebjes mana,
Njeh čí khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!
F.

Serbiske njeđzelske lopjeno.

Wudawa šo kóždu šobotu w Smolerjez knihicziščeženi w Budyschinje a je tam ša šchwórtlětnu pschedplatu 40 pj. dostacž.

Cantate.

Jana 5, 25—29.

Poslednje słowo Jesom Khrysta na šudnym dnju
na šwoje čłowške džěczi.

1. Spěwajće temu Knjesej nowy khěrlišch, pschetož won
čini džiwny. — Krasny čaš je nalětny čaš, pschetož
wščitko dostawa nowe žiwjenje. Pola a šchtomj a luki
šu šo nalětnu draštu woblekle. Wšchedomóžny stworiczel
kłodži psches semju. W našymje dže rólnik a wušywa
šymjo na šwoju rolu a tón Knjes dawa móž, šo šesthadža
a roščje. A njesnajesch rolu, do kotrejež šo čłowške čželo
jako šymjo položi? Tež wono dyrbi we šwojim čžabu
k nowemu žiwjenju šesthadžecž. Tam na polu šo jeno
krótki čžab wušywa; ale na tym wulkim šmjertnym polu
traje čžab wušywa bjes pschestacža, tak dolho hacž šu
ludžo na šemi žiwi, a budže tracž hacž do kónza šwěta.
Tam leži šymjo jeno krótki čžab w šemi, přjedy hacž
šesthadža; ale šymjo našeho sachodneho čžela budže šnano
wjele tyšaz lét w šemi wotpoczowacž, doniž k nowemu
žiwjenju njewotuczi. A šchtó to sachodne čželo k nowemu
žiwjenju wubudži? Słowo wšchedomóžneho Boha budže
to dokonjecž. Psches jeho słowo morwi se šwojich rowow
horjestanu k pschekrasnjemym čželom a duscha budže šo
tuto nowe njebjeste čželo woblez jako tu prawu kwapnu
draštu, šo by nawoženi napschecžiwio šchla. Šak šo to
stanje, to my njewěmy, to wostanje ša naš wulke potajń-
stwo. A teho dla tež jich wjele do horjestawanja čžela

wěricž njechadža. — A tola, njeje našch porod runje tak
džiwny a potajny ša naš, kaž horjestawanje čžela? A
teho dla rjeknje tón Knjes: „Njeđiwajće šo temu.“ Pola
Boha njeje žana wěž njemóžna. Wón tón wšchedomóžny
Bóh, kiž je wščitko stworicž, na posledku na poslednim
dnju psches šwoje wšchedomóžne słowo našche čžela se semje
wubudži a nam nowe čželo da. Słyšchmy dale

2. Knjesowe poslednje słowo budže słowo šudnika.
Našch tekst rěczi wo horjestawanju k žiwjenju a šudženju.
Kiž jeno prawi, ale tež njeprawi horjestanu. We wutro-
bach bjesbóžnych Duch Boži njebydli, kiž budže dusche
k wěcznemu žiwjenju pschihotowacž. A tola budža tež
woni Boži hlóš šlyšhecž na dnju Knjesoweho pschichoda
a budža jemu dyrbjecž poslušni bycž. D kajta šchtrafa
to ša nich budže! Tež woni šwoje čžela šažo dostanu;
ale to móžecze šebi tež myšlicž, jich nowe čželo nicžo wot
njebjesteje krasnosče na šebi njesmje, kaž čžela šbóžnych,
ale hrosne čžela to budža, na kotrychž widžecž budže hańba
hrěcha. Šak budža šo bjesbóžni nastročecž, hdyž šwoje
hrosne čžela wohladaju, čžela, kotrež w heli wěcznu čžiwilu
pschecžerpja, čžela, kiž dostanu, šchtož šu šebi šašlužili.
Bjesbóžni štanu k šudženju, fromni pak k žiwjenju. Šak
krasnje je, hdyž wěmy, my šmy štajnje se šwojim Bohom
štowarscheni, my wotpoczuiemy w jeho lubosčzi a šlužimy
jemu w šwjatosčzi a prawdosčzi! Ale tak krasnje halle
budže, hdyž potom k nim žiwi budžemy a jeho widžimy
wot woblicza k wobliczu, hdyž budžemy jemu na wutrobnu
ležecž kaž džěcžo pschi šwojej macžeri, hdyž my tam šjanje

widzieć budzemy wschitke potajnstwa se swojimai woczomaj!
Kak budzemy potom Boha khwalicz a wecznie so jemu sa
to dzakowacz! O tajku sbózność hebi njemóžemy wu-
myšlicz. — A nětko tón bud? To je to bncze bjes Boha
pod jeho swjatym hněmom, bjes lubosće, bjes mēra, haj
wucze a subow schipjenje to budze. A schtó je kudnik?

3. Słowo kudnika pak budze słowo sarumanja. Kiž
su dobre czinili, horjestanu k žiwjenju, kiž pak su sle
czinili, stanu k budzenju. Wulki dobytk je, jeli so masch
nowu wutrobu, popkuschnu a wěrjazu wutrobu. Nowy
człowjek narodzi so k Božeho słowa. Potuta a wēra so
najpriedy potasuje a wostanje w jeho wutrobje czaš ži-
wjenja. — Tón stary człowjek drje tež Bože słowo słyschi,
njewořmje pak tošamo horje do swojeje wutrobje a nje-
pschidže teho dla k prawej potucze a wērje.

Džerž so temu Knjesej, kēžbuj na jeho swjate słowo,
wēr do teho Knjesa Jesom Khrysta a ty budžeš sbóžny.
Hamjen.

B. w Kl.

Bedjenje po wēcnej domisnje.

Słob: Ach, wostań pschi naš k hnadu —

Ach, so bych w Božim raju
Ja hižom domach byk!
We nješmjertnosće kraju
Ssej hētū twaricz chyzl.

Hdžež Boha widži wēra,
Ja wēcnie bydlicz chzu;
Tam wēja palmy mēra,
Kiž ženje nješwjadnu.

Tam k Khrysta wumoženjom
Wótz mišy wobhnadža
Mje k krašnym wobleczenjom
A k rónu žiwjenja.

Tam w jašnych honach khodžicz
Ja budu k lubymi,
Sso k jandželemi wodžicz
We wyschšej radošči.

Wschē klyšy, kiž bym plakał,
Tam Bóh mi setreje,
A na czož bym tu cžakał,
Wšcho dušča dostanje.

Duž nadzej, kotruž noschu,
Mój Wótče, dopjeln ty;
Mje bóršy, to cže prošču,
Wšmi domoj k zusošy!

K. A. Fiedler.

Spěwajcže temu Knjesej!

Kantate, to rēfa spěwajcže! je mjeno džehnisheje njedžele.
Duchowny k mēsta šlědowaze powjeda, schtož tež ma so ja wješ,
tež ja našche šerbske wšy a jich lud wopomnicz, wošebje ja
młodžinu.

„Naš wječor k woknom swojeje studowazeje stwy won hladach.
Džēczi hebi na hašy hrjachu, holzy a hólzy, pol wotročžene, wot
dwanacže hacž schyrnacže lēt stare. Po khwili šapoczachu spěwacz

a ja so dodžiwacz njemóžach, so móža telto spěwow a so w spě-
wanju njewustachu. Schtož spěwachu, to njeběchu pěfne ludowe
spěwy, ale lohke, lóse schtuczki, kotrež běchu hebi něhdže wotpošk-
chale. Słowa a hlošy móžachu k hłowu, wot někotreho spěwa
džekacz hacž do dwanacže schtuczkwospěwachu se spodžiwnej wē-
stošču, a so šdache, so mējachu runje najpróbnishe schtuczki wo-
šebje derje a wěščze w pomjatkū. Wschelake myšle a šacžucza
mje pschelhodžachu a duž so šašo na stol šydných a wobšamknych,
do nabožneje hodžiny do schule hicž a špytacž, hacž tele džēczi
šhērlušche a šhorale runje tak šnaja. Moje pruhowanje šrudnje
wupadny. Najmjjenje k nich móžeshe šhērlušch: „Šrób twjerdy
to je naš Bóh šam“ wot špoczatka hacž do kónza bjes šastorcženia
wuspěwacz. „Ach porucz Bohu šwēru“, „Schtož Bohu wješšchnemu
so podda“, „Na Boha so špuschžecz mamy“ a druge šhērlušche
džěchu wšchudžom k klazanjom. Najmjjenje schtuczkw a hróncžkw
pak cži hólzy a te holzy wjedžachu, kiž běchu džēn priedy w spěwa-
nju lohkich pěšnicžkw tajku spodžiwnu hotowosć wopofasali.
Lohke spěwy potajkim, kiž ani cžerwjeneho pjenježka hódne nješy,
a kiž hebi žadny wucžer nježada, su šnate; šhērlušche pak, kiž Boha
Knjesa khwala a kiž wucžer nawdawa, te džēczi njemóža.“

Duchowny pschispomni: „Mjeje to tajke prawe šnamjo, kajke
je człowške waschne? Tak je pola starych a mlodych. Wot šwēta
k jeho lóšchtom a hrěchom so našcha khuda, škažena wutroba móžnje
cžuje na so cžehnjena, wot bójškeho a wēcneho njeruno mjenje.
Wyšl człowškeje wutrobje je šta wot jeje mlodosće. Nješhmane
spěwy so jeje pschimaja; wo psalmy a duchowne šhērlušche wona
njerodži.“

A my jako pscheczelišo našcheho naroda hišchže pschidamy:
W šerbskej rēczi lědy žane tajke nješhmane spěwy namakasch. Čžemu
pak wjele šerbskich mlodych ludži w drugej, němskej rēczi pěšnjene
lohke spěwy wuknje a spěwa? Spěwajcže temu Knjesej!

Njedželski pokoj.

Nam wschitkim je drje hišchže nješapomnite, kajku radošč to
w šažnym džēcžatštwje w naš wubudžowasche, hdyž so milijony
rošowych krejpkow kaž dejmanty na kuczinach šybolachu; hdyž
šklóncžne pruhi psches lěšne šhlódky šukotachu a so na liščinje a
mochu blyšchžachu; hdyž w nalěczu šwētki wonjachu a cžerstwa
šelenina so na kēščinje a schtomach hibotasche! Wo tutym cžerst-
wym šacžišchžu my hišchže něšchto šašo šacžuwamy na jašnym
njedželskim ranju. Kak so techy njebjēša módrja! Kak blyškota so
šklóncžny blyšchž na kopjeninje schtomow! Kak so šwēcžina na naš
pošmēra! Kak derje cžini ta šwjatocžna cžiščina šokowoko! Še
to šnano druha pschiroda? Wěščze niž. A kaž je to Luther woš-
bje wušbēhnył, šam na hebi njeje žadny džēn šwjeczíšchi dyžli druge
dny! Ale so je njedžela temu Knjesej šwjeczēna, to dawa jej wēc-
nosće blyšchž. A tak šhēršchi so dušča k dychanju njebjesheho
wodnycha wēcžneho Božeho mēra. Š tym, so so my jako Bože
džēczi Wótzej bližimy, mamy tež wšchón šwēt jako šwēt Boži.
Š tym, so šami šwjeczimy, šwjedžēnska myšl Boži šwēt šobu do
so pschijima. A nam je kaž jubjelski psalm pschirody: Ša Božu
šhwalbu so njebjēša horja!

F.

Šsam se swojeje mozy.

W tych lětach, hdyž hišchže wyschnosć žanych pschifasnjom dla
njedželsheho džēka wudača njebē, džěšche duchowny ras njedželu
rano psches šwoju wješ. Duž šlyšchšche, so so w šowaršni džēka.
Wón so k tutemu domej nastaji a hdyž k njemu pschidže, widži

lowatnju wotewrjenu, woheń ńo na wohniščežu žehli kaž džělawy džeh a młody ńylny lowať pschi nakowje stej o džěla. Na khwilku mištr, duchowneho wuhladawšchi, wot swojeho džěla pušchći a wobaj ńo postrowišhtaj. „Šhto, tež ńamo njedželu Wńy tať pilnje džělacze, kaž ńo žaneho ńwjateho dnja njeby bylo?“ napominašche pscheczelnje duchowny.

„Sa“, wotmolwi tón, „žaneho wotpoczowanja njetriebam a Božeje ńlužby tež niž. Sa chzu ńam se ńwojeje mozy do přědka pschicć a ńym hižom t temu na najlěpšim pučzu.“

A na to poča sašo se ńwojim czežkim hamorom na želešo pracź. Pschi tym sběhny — najšferscho teho dla, ńo by duchownemu pokasať, tať ńylny je — ńwój hamor trochu wyschšo, ńo tutón do czežkeho želeša storczi, kiž wysche njeho wišasche. Na měšče tuto želešo dele padny, runje mištrej na prawu ruku a jemu ju rošrašy. Tať bě lowať něť na czaš žiwjenja bėdny — a wón chzyšche tola bjes Boha ńam se ńwojeje mozy do přědka pschicć.

Kemschikhód.

(B. Schmolck.)

Štób: Šhtóz Bohu wjetšnemu ńo podda —
Něť w Božim mjenje stupicź dajče
Nam na drohu do Ziona;
Ššo podružnižy pominajče,
Šo to ńo wschitkim pschisłuscha.
Haj, dušcha, to je šdobne czi,
Ššo t Božim ludom wodžiczi.

Kaž jelen tež po šymnej wodži
Ždny jachli, ńo mohł napicź ńo,
Tať khwatajmy, wschať džeh ńo hodži,
Še žórta czerpacź Božeho.
Šlaj, naschich dušchow lacžnosć wscha
Še jenicžy tať štojena.

Něť, woczi, tamle pohladajtej,
Šdžež steji woltať Anješow;
Wój, hubje, potom šaspěwajtej
Wschať jemu šprawne modlitwy.
Wńy, wutrobny, ńo hotujče,
Wasch lubny pscheczěl blifko je.

Ach, šdala budź mi powitanj
Ty, domo, počny pokojaj;
Mi, žłobiko, ńy pokasany
Kaž město Božoh' naroda;
Ty, hora, t kichžom debjena,
Dasch widžecź wrota do njebja.

Jerusalemo, wotant tw'emu
Něť ludu tempel šmilnosče.
Štób hižom ńylschu t czešći temu,
Kiž ńwjaty, ńwjaty, ńwjaty je.
Špomń pak, ńo je dom Boži to;
Duž hrěščne stupnje wusuj ńo.

Nasch kemschikhód njech ńo czi lubi,
O Božo, kiž trojeńczi ńy;
Njech t naschej' wutrobny ńo šhubi
Wschón hrěch, kiž je czi wohidny.
Duž wušłych proštwu w milosći:
„Ach, Anježe, šmil ńo nad nami!“

Šwój štuť ty nad nami chzył štonicź,
Wschať jenicžy twój štuť je to.
Duž wjedź naš — ach, daj to nam šhonicź —
Štuz junu do najšwjeczischoj'.
Kaž do tempła něť šandžemy,
Tať tempel twój njech ńami ńmy.

Jurij Bróš.

Wěstoscź nascheho šboža.

Mjana měšacžlowa nóz běšche. Měšacžt počny w njewšchėdnyh šlēbornym šwětle šwěczesche. Nětajki muž bjes mińjenja do hlubokeje, měrnej studnje hladasche, w kotrejž ńo měšacžlowe šwětko blyščesche a džesche t ńwojemu póbla stejazemu pscheczalej: „Najki je wón džehša w nozy rjany czišty a počny! Kať czišche šwěczi!“ Štunje běšche šastať rěczecź, jať jeho pscheczěl šamjeschł do studnje czišny a wuwola: „„Ale šhto? hladaj, měšacžt je do kručow rošbitny a te kručy do wschėch bokow létaju.““ — „Najki žalošny njerosom!“ pscheczěl šnapšcheczłwi, „pohlej tola horje, měšacžt niž wo dnyť njeje pschemėnjeny, ale woda, w kotrejž ńo blyščezzi, je pschemėnjena.“

To na ńo nałož: Tvoja wutroba je ta studžeń. Šdny ńo njeměrna ščini, je ńo tehodla blyščez Božeje lubosče pschemėnik, abo je ńo Šhryštušowe wumoženje pschemėniko? Ně, ně. Še ńo Bože ńlowo pschemobročłlo? Šawěšče niž. Tať dha tež ńo wěstoscź twojeho šboža postorcziła njeje. Wój lubny, tať šłaba hač tež twoja wěra, tať njeměrna hač tež twoja wutroba je, tón jedny, na kotrehož ńwoje dowěrjenje štajiš, ńo niħdy njepšchemėni. Šesuš Šhryštuš, wčžera a džehša, a tón ńamy tež do wěcznosče.

Meja.

We psychosći steja
Wschė šahony šaš;
Budź khwalena meja
A rjetišchi twój czaš!

Kať počna ńy hudžby
Psches hona a haj,
Kať minu ńo šrudžby
A wotkhorı kraj!

Pój, žohnuj a pschekhodź
Doť, horny a krjo,
A wot tudny njekhodź,
Šacź šacžewa wscho.

Šzy šachodnosć taťle
Pať wupyšchena,
Šhto krašnišche haťle
Škraj njebjeski ma!

Handrij Zejler.

Šczenja a nadžije.

Šalěcžo je czaš kčžewa, czaš nadžije a šlubjenja. Šłób šrawi pošdžischo; wón je štuť lěcža a našymy. Šeno trótki czaš šchtomny šwój nałětny šchat noscha; radošne dny jich kčžewnejše pnychi ńo rucze pominu. Šusto šniczi ju jenicžki počnóžny wětr, jenicžka šymna nóz. Tež cžłowška wutroba taji nadžiju na nadžiju, a njesczetpliwje woczakuje šemski putnik jich dopjeljenje. Šórke ššebanje pak cžasto na jedny ras žnyť raj docžatanjow šahubi, a

stručhle shladuje cžlowjeſ na hromaduſpadany twar ſwojich nadžijow.

Raž naléczo bjeſměrna bohatoſć kćenjow debi, taſ haji tež mlodoſtna wutroba najwjaſny nadžijow. S tyſkazami hordnych dočakowanjow nastupuje mlodženſ cžć ſwojeho žiwjenjeběha; wón nadžija ſo pokročjenja, cžće, ſlawy a wuſpěcha.

Hacž runje jeno maſa licžba ſ mnohich tyſkaz kćenjow, ſchtomy křiwazych, frakoſć dozpíwa, dha je tola ſyła plodow k ſdžerženju cžlowjekow a ſwěrinſ doſahaza. Hdyž tež taſ někotry dymny wutwor twojich nadžijow a hołoſće roſpaduje, njebudž bjeſtroſchtny a njeſadwěluj; ſpokojnemu cžlowjeſej njelečomne radoſće ſačžewaju. Wſchekomudry wodžer naſchich poděndženjow najlěpje wě, ſchto je tebi wužitne a ſlužobne.

F.

Poslednje trjebanje rukow.

Šlawny lěſar pſched khoroložo k hudeho dželacžerja ſtupi, kotrehož běchu dla ſajědočenja křwě do khorownje dowjeſli. Wón k njemu džeſche: „Sa hodžinu dyrbju wam prawu ruku wotewjač, hewak ſeže ſhubjenſ. Zeli ſo macže hiſchće něſchto wažne ſ njei cžinicž, dha to bjeſ komdženja ſčiničće, prjedy hacž ſeže ju na pſchezo ſhubili!“

Duž khorſ wotmolwi: „Sa nimam ničzo wjaſny cžinicž, tež njetrjebam niſomu wjaſny piſacž; tola paſ čžu hiſchće poſledni křóčž ſwojei ruzy ſtyknyč a ſo Bohu ſa wſchě wužite dary džaſowacž a jemu wſchu cžćeč dacž.“

Lěſar ſo džiwaſny wotěndže; tajkeho wotmolwenja njebě wocžakowal.

Móž pſchecželneho ſłowcžka.

Wſches haſny wulkeho měſta džeſche něhdže 12 lětny, jara hu- bjenje ſdraſčeny a kětro ſanjerodženy hólčez. Wón by ſo wſchaf nimale zynſ džen po haſach wokolo walal. Duž pſched kěžne durje wulkeho doma woſebny, ale po ſdacžu jara khorſ muž ſtupi, k waſche teho hólza k ſebi, da jemu něſchto liſtow a rjeſny: „Chžeſch mi to k woli ſčinič a tute liſty do bližicheho poſtneho kaſchcžika tyknyč? Sa dla ſwojeje khorocže ſam ſ domu njeſmēm a nimam runje niſoho, kohož mohł poſkacž.“

„Nad, luby knježe,“ hólčez wotmolwi, „na měſće to wobſtaram.“

„Měi džaſ“, prajeſche tón knjeſ, hdyž bě ſo hólz wrócžil, k njemu a da jemu njeiſchi pjenjeſ ſa jeho pučž. Na to paſ ſ nowa k njemu rjeſny: „Nětko budž tež taſ dobry, ſo by hiſchće něſchto druge ſa mnje doſonjal. Wěſch ty, hdyže duchowny tuteje woſady bydli?“

„Haj, ja wēm, dže bydli. A čžu tež to wobſtaracž.“ Tón khorſ knjeſ hólzei do wocžow pohlada, połoži jemu pſchecželne ſwoju prawizu na ramjo a poča: „Donjeſ tutón pačžik knjeſej duchownemu. Sa cži wěrju a ſo na tebe ſpuſchčam.“

Tole porěčawſchi tón khorſ muž do domu wrócžo džeſche. Nižom tele křótko ſłowa běchu jeho mozy pſchetřebake.

Hólčez wotkach na haſny ſtejeſche a njejedžiſche, ſchto by cžinił. Seho nan hižom lěta dołho w jaſtwje kědžeſche, a dofelž ſo domach žadny cžlowjeſ wo njeho njeſtaracše, by žylicžki džen po haſach wokolo cžahał, bě dawno na hubjene puče pſchiſchoł a tu a tam něſchto kradnył, ſ cžimž bě ſo jeho ſwědomnje hižom kětro wotupiko. W tym pačžiku, kiž bě jemu pſchepodaty, běchu papje- rjane pjenjeſ; te wón jara berje pſches kowert cžujeſche. Hdy

by jón nje wotedał, a ſebi pjenjeſ ſkhowal, ſo jemu ničzo ſtačž njemohko; pſchetož ničto njebě pſchi pſchepodacžu pačžika pōbba był. Nižom čžuſche te pjenjeſ ſ pačžika wuſſacž. Duž paſ bě jemu, kaž byſchtej khorého knjeſowej wocži na njeho hladalej a kaž by wón jeho ſažo taſ pſchecželne prajicž ſklyſchal: „Sa cži wěrju a ſo na tebe ſpuſchčam!“ Taſ pſchecželne dotal hiſchće ničto na njeho hladał ani ſ nim rěčžal njebě. Šmědžiſche dha ſo wón tuteho na ſo ſtajeneho dowěrjenja nječódnſ ſčinič?

Duž ſo ſhraba a ſo křwatniwje na pučž k duchownemu poda. Šědma běſche něſchto domow dale, duž jeho na haſny wotkach wu- hlada, k njemu pſchiſtupi a te pjenjeſ woteda.

Te pſchecželne ſłowa tamneho na ſdacže khorého muža běchu paſ temu hólčezej nacžiniłe, ſo naſajtra ſažo pſched tamny dom džeſche. Hdyž běſche tam křwilu ſtał, ſa ſwōncžk pſchimny a, hdyž jemu hólčika wotewri, wopraſcha ſo, hacž ſměl ſ tym khorſm knjeſom porěčecž, kiž tu bydli. Ta hólza wotmolwi: „Ně, pſchetož tón je wčžera wumrjel.“

W tym woſebna knjeni w želazei draſče do duri ſtupi — běſche to ſemrjeteho ſotra —, a hdyž běſche jej tón hólčez wſcho wupowjedał, wona ſhoni, ſo běſche jejny bratr tutemu hólzei po- ſlednje ſłowa we ſwojim žiwjenju prajil był; pſchetož bōrſny po tym, ſo bě hólčez woteſchoł, běchu jeho wot Wožeje rucžki ſajateho morweho nadeſchli. Duž nětko hólčez pſched ſemrjeteho domje- džeču, pſched teho, kiž běſche dotal tón jenicžki był, kiž bě ſ nim pſchecželne ſłowcžko porěčžal. Tehdy ſebi hólčez pſchedewſa, ženje wjaſny ničzo njepraweho ſčinič, a wón je tuto ſlubjenje džeřžal. Semu bě ſ hrěcha wupomhało křótko — pſchecželne ſłowcžko.

Wſchelake ſ bliſka a ſ daloka.

— Šańdženu njeđzeli bu dotalny knjeſ ſarſki wikař Kencž we Wjelecžinje ſwjatocžnje jako ſarař Wjelecžanſkeje woſady ſa- połaſany. W němſkim kemschenju jeho knjeſ ſuperintendenta Kěžor do jaſtojuſtwa ſapolaſa a w ſerbiſkim kemschenju jeho knjeſ ſarař lie. theol. Kencž ſ Ketiž ſerbiſkei woſadže pſchedſtaji. Wóh luby Knjeſ žohnuj ſtutkowanje noweho duſchowpaſtyrja Wjelecžanſkeje woſady, kaž je ſwoje bohate žohnowanje kładł na duchowne ſtutko- wanje jeho njebočžicžkeho lubeho nana.

— Šaſki ſejm budže ſwoje wuradžowanja naſhwilnje ſwjatki ſkōncžicž, ale najſterje k naſhwilnemu wuradženju ſo ſažo ſeńčž, dofelž móžno njeje, wſchitke ſakońſke nacžiti hacž do teho cžaga do- wuradžecž. Šulſki ſakoń nětko ani k druhemu wuradženju nje- pſchińdže. Hacž budže ſo tón ſakoń ſ žyła wot tuteho ſejma do- wuradžecž a pſchijecž, je jara dwělomne a njeje k temu wjele wu- hladow, ſo přěnja a druha komora wo nim pſches jene pſchińdžetej.

K roſpominanju.

Kōždy nowy džen pobožne ſačžucža w tebi wobnowjej.

* * *

Nade mnu je Wóh, we mni ſakoń, pſchede mnu njeſmjert- noſč.

* * *

S wěrnocžnu ſwoje žyłe žiwjenje wobſtejiſch; ſe kžu huſto lědy hodžinu.

„Bombaj Wóh“ njeje jenož pola knjeſow duchownych, ale tež we wſchěch pſche- dawarňach „Šerb. Nowin“ na wſach a w Budyſchinje doſtač.